

Anden behandling af forslag til lov om forhøjelse af stempelafgift.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 90) findes i tidenden sp. 2667, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 321).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Anden behandling af forslag til lov om forhøjelse af afgift af arv og gave.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 91) findes i tidenden sp. 2668, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 321).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Anden behandling af forslag til lov om forhøjelse af indkomstskatten af aktieselskaber m. v.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 92) findes i tidenden sp. 2668, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 321).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Anden behandling af forslag til lov om udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten for skatteåret 1965-66.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 95) findes i tidenden sp. 2668, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 455).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg skal meddele, at jeg tager forslagene til lov om afgift af annoncer, til lov om forhøjelse af elektricitet og til lov om forhøjelse af afgift af arv og gave tilbage.

Formanden: Finansministeren har nu taget de tre omtalte lovforslag tilbage. Ønsker nogen at optage dem?

Aksel Larsen: Jeg tillader mig at minde om, at disse lovforslag er fremsat, har været til første behandling i folketinget og er sendt i udvalg. Disse lovforslag tilhører altså folketinget, og jeg mener ikke, at forslagsstilleren — heller ikke selv om det er den højtærede finansminister — kan tage dem tilbage. Spørgsmålet er, om der er afgivet betænkning om de pågældende lovforslag. Det er der efter min opfattelse ikke; de er fra udvalgets side hverken indstillet til vedtagelse, ændring eller forkastelse.

Jeg tillader mig altså at mene, at disse lovforslag fortsat befinder sig i folketingets besiddelse og fortsat må behandles af folketinget, og at udvalget må fortsætte sit arbejde med dem og se at nå frem til en betænkning.

Hvis regeringen ikke ønsker dem gennemført, kan regeringspartiet naturligvis stemme imod dem, eventuelt medvirke til at stemme dem ned, hvis det skulle ske, at udvalget kommer til at afgive betænkning, og de derved kommer til afstemning ved anden eller tredje behandling.

Hvis den højtærede formand ikke skulle kunne tilslutte sig denne opfattelse — jeg tror, den er konstitutionelt absolut holdbar — gør jeg opmærksom på, at så oprettholder jeg lovforslagene om annonceafgift og arveafgift.

Formanden: Jeg vil mene, at det må være den forslagsstillende ministers ret at tage de af ham fremsatte lovforslag tilbage. Derefter har et hvilket som helst medlem her i tinget ret til at optage disse forslag som sine egne.

Mit spørgsmål er da dette: ønsker nogen at optage disse lovforslag, således at de vedbliver at stå på dagsordenen?

Aksel Larsen: Det gør jeg.

Formanden: Det gør det ærede medlem hr. Aksel Larsen, idet det ærede medlem ønsker at optage lovforslaget vedrørende afgift af annoncer og lovforslaget vedrørende forhøjelse af afgift af arv og gave, medens jeg har forstået det ærede medlem således, at han ikke ønsker at optage lovforslaget om afgift af elektricitet.

Aksel Larsen: Ja men under protest.

Formanden: Forslag til lov om afgift af elektricitet er taget tilbage; de to andre lovforslag bliver stående på dagsordenen, idet det ærede medlem hr. Aksel Larsen har optaget dem.

Peter Nielsen: Fra formalia skulle vi så gå over til den egentlige behandling, anden behandling af de foreliggende lovforslag.

En svensker har for nylig sagt til mig: I danskere er et mærkværdigt folkefærd. I kan altid dele de dårlige tider, men det kniber med de gode. Har I blot det tørre brød på bordet, er det enhver danskers æressag at sørge for, at hans sidemand bliver mæt; men er der lagkage på bordet, skal I alle sammen op og gramse i den og prøve på at få så stor en del til jer selv som vel muligt, ofte med det resultat, at I kan ødelægge hele lagkagen.

Det er måske en vel grov karakteristik, men noget om det er der vel, og det er bl. a. det, der har præget de sidste års politiske virke. Vi har nu gode tider i Danmark, men vi døjer med at forvalte dem, og det er nu, vi virkelig skal i gang med det.

Jeg tror, den danske befolkning venter af folketinget, at vi nu virkelig går i gang med dette arbejde. Der er næppe mere stor interesse for at høre om de forskellige politiske handler, hvordan man laver trekanter eller firkanter eller andre geometriske figurer, eller om en regering kan omdannes eller ej. Nu vil befolkningen have besked om, hvilken politik der skal til, for at vi kan bevare de gode tider og videreføre dem,

hvad der skal til for en fortsat højnelse af dansk produktion og for, at vi kan bevare den fulde beskæftigelse.

Alt dette har sin pris, og skal man sige det så kontant som muligt, hedder den statens kasseoverskud. Det må være af betragtelig størrelse, og der er da heldigvis en voksene forståelse herfor i befolkningen. Selvfølgelig vil øget privat opsparing formidske nødvendigheden af et sådant kasseoverskud, men indtil væksten i en sådan privat opsparing er konstateret, er det nødvendigt, at staten foretager den fornødne supplerende opsparing. Det er der nu ikke alene forståelse for i den danske befolkning, men der er også skabt flertal for det her i folketinget, og dermed skulle vejen være åben for, at vi nu kan administrere og videreføre de gode tider. Det er egentlig det, der er sket i de sidste dage, uanset hvad sensationelle overskrifter i forskellige dagblade har kunnet få ud af det.

Det er beklageligt, at der her i folketinget ikke har kunnet skabes bred enighed om noget så selvfølgeligt og ansvarligt. Det er ikke min sag at uddybe grunden her, navnlig da jeg jo taler som part i sagen; en yderligere argumentation kan kun tjene til at grave en kløft dybere, og det tjener intet fornuftigt formål. Det må være rigtigst at overlade alt dette til fremtidens historieskrivere. Der har været to parter, som ikke har kunnet forliges og enes, og når der er strid, plejer man jo at sige, at det er begge parter skyld, idet der skal to til at strides. Selvfølgelig er dette rigtigst; men i den offentlige bevidsthed synes det at være sådan, at alt det, der er foregået her på Christiansborg og i Slotsholmsgade i den sidste uges tid, har været rethaveri og et spørgsmål om magt. Hvis det blot var dette, skulle vi skamme os, og så havde vi slidt for stærkt på folkestyret. Men alt dette er jo ikke blot et spørgsmål om, hvorvidt det er socialdemokratiet eller VK, der har ret eller skal have det; det er simpelt hen de forskellige erhvervsgrupper og indtægtsgrupper med hver sit interessefelt, der er tønnet sammen.